

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כיצד יכולים לשבת בשלום - כאשר יודעים שיחנו
פס"ד ברמב"ם שהעולם כולו שקול, וע"י מצוה
אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו
לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה!...

ראה ע' 10

ערב שבת קודש פ' תולדות, ג' בסיו
ה'תשס"ד

תעוד

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

יצחק בן מרים שיחי סבג
לרגל יום הולדתו כ"ו מ"ח,
לשנת ברכה והצלחה בגוי"ר

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב. ווערט זיך שאלה בא דעם שליו: ער איז דאך פארוואס א בשר ודם, און ער האט א גוף, "הנדרסה בחומריותו לגופי אומות העולם" 10 - האט ער מורא און ער ווייסט נישט ווי וועט ער מכוון זיין (בידיק) צו דורכפירן רצון המשלה זיך דערפון נישט משנה זיין וכו'?

ענטפערט מען אים: דורך דעם וואס ער וועט זיך פירן באופן פון "תמים תהי' עם ה' אלוקיך", און ער איז זיך מתגבר זיין די מצוה פיתויי היצר מבפנים און מצוה מניעות ועיכובים מבחוץ - פארזיכערט מען אים אז ער וועט מכוון זיין צו רצון המשלה.

ווארום "זיני מבקש כו' אלא לצי כחך" 12, האט מען אים זיכער געגעבן די כחות אויף דורכפירן די שליוות בשלימותה און מכוון זיין לרצון המשלה. כאטש אז מ'איז א נשמה בגוף, ווארדנ: דער משלה האט אויסגעלייבט נישט א מלאך אונט פארן זיך שליוות, נאר דעם איד דוקא ווי ער איז א נשמה בגוף - במילא האט ער אים זיכער געשטעלט די כחות צו דורכפירן די שליוות זיך מכוון זיין לרצון המשלה בשלימותה ובמילואה. ביז איז אן אופן פון "כדבעי לך למעבד" 13 ובחריצות.

און ווי נשיא דהרנו האט געזאגט אז עס דארף נאר זיין דער "עמדו חכן כולכם" 14, ואיך קורן שידא וכאפוד, פירן זיך באופן פון "תמים תהי' עם ה' אלוקיך" - דעמאלט האט מען די אלע ברכות והצלחה און חיבתו וואונדער (בלשון העולם).

המשך הפענוח מעמוד 13:

דער פירוש אז פריער איז דער עבד קונה די זאך און דערנאך איז רבו קונה פון אים, נאך רבו איז דאס מלכתחילה קונה, ווארום דער עבד איז קיין מציאות נישט בפ"ע, נאר ער איז מציאות רבו, במילא גלייך ווי דער עבד באקומט די זאך, איז רבו דאס קונה.

ב. דער שליו דארף אָבער האָבן די זהירות נישט צו משנה זיין משליחותו, אויב ער איז ח"ו משנה משליחותו ווערט ער אויס שליו, און פשיטא - ווערט אויס מציאות המשלה; לאידך גיסא אָבער - אויב ער איז מקיים שליחותו כפי רצון המשלה, איז ער א שליו מיטן גאנצן תוקף, ביז אז שלוחו של אדם כמותו ממש, ער איז ממש דער משלה אליין, ביז ווי די פערטע דרגא הנ"ל, ובמילא האָט ער בכח צו מאַכן נאָך א שליו (שליח עושה שליח) א.א.וו. אויף דורכפירן די שליחות פון הפצת היהדות והפצת המעיינות (ביז אין) חוצה.

ג. ווערט א שאלה בא דעם שליו: ער איז דאך א בשר ודם, און ער האָט א גוף, "הנדמה בחומריותו לגופי אומות העולם" - האָט ער מורא און ער ווייסט נישט ווי וועט ער מכוון זיין (בדיק) צו דורכפירן רצון המשלה, דערפון נישט משנה זיין וכו'?

ענטפערט מען אים: דורך דעם וואָס ער וועט זיך פירן באופן פון "תמים תהי' עם ה' אלוקיך", און ער איז מחליט זיך מתגבר זיין איבער די פיתויי היצר מבפנים און מניעות ועיכובים מבחוץ - איז זיכער אז ער וועט מכוון זיין צו רצון המשלה,

המשך הפענוח בסוף עמוד 6

ב"ה

3 דבר מלכות

ההכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם" ותוכנה / משיחות ליל ה', אדר"ח כסלו, וש"פ תולדות ה'תשנ"ב

7 זמן הגאולה

מה מסמנות המהפכות ברוסי', בסין, בהודו ועוד / פרשת השבוע באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

הגיע הזמן להתעורר מהאדישות והתרדמה ולזרוק את עצמו בעבודה דהפצת המעיינות חוצה

11 וילחום מלחמת ה' - וינצח

אם היו מגרשים בתחילה את המחבלים לא היו מגיעים כעת לחילופי שבויים

13 כתי"ק - פרסום ראשון

המשלה הודיע שהכל כבר מוכן / צילום מענה הרבי על שיחת ש"פ חולדות ה'תשד"מ

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה - נלב"ע ביום ד' מנ"א - שבת חזון - ה'תשס"ג

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוככם, בגאולה האמתית והשלימה ולזכות זוגתו: ח'י רחל תהי' בת שפירצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינם שיחי - לברכות עד בלי די

מדור הכתי"ק מוקדש לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איירלמן

נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס - לסדר "זאתם תהיו לי ממלכם כהנים וגוי קדוש"

יה"ד שיקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוככם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 11213 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY • טל': 347-267-1757

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

ההכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם" ותוכנה

– תוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח ועי"ז ולאחרי זה באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו' • עיקר החידוש דביאת המשיח הוא בהתגלות מציאותו, כי, כל פרטי הענינים שלאחרי זה (התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו לגאול את ישראל, וכל הענינים דימות המשיח), באים כתוצאה והסתעפות מהתגלות מציאותו, וכלולים בה • צריך כאו"א מישראל להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהדגשת הענין ד"כל ימי חיך להביא לימות המשיח", על-ידי-זה שכל מציאותו, תיכף כשניעור משנתו, חדורה בהחיות דמשיח • משיחות ליל ה', אדר"ח כסלו, וש"פ תולדות ה'תשנ"ב – מוגה

שעיקר הכוונה היא (לא לבחי' היחידה שהיא א' מחמשה שמות שנקראו לעצם הנשמה, אלא) להתגלות עצם הנשמה ממש, שזהו אמיתת ענינו של משיח (הן ניצוץ משיח שבכאו"א מישראל, והן ועאכו"כ משיח הכללי), העצם דישאל שלמעלה מבחי' היחידה.

ויש לומר, שענין זה מרומז בלשון הכתוב² "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו" – "מצאתי" (גם) מלשון "מצוי", שמורה על עצם המציאות שהוא למעלה מתואר וגדר כו', למעלה גם מגדר של מציאות, ורק מפני

א. ע"פ הידוע שכל הענינים דלעתיד לבוא תלויים במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות¹, מובן, שבעבודת ההכנה להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקיניו צ"ל מעין ההתחדשות ש"עתידיים להתחדש כמותה", בדוגמת החידוש דמולד הלבנה, שהו"ע התגלות העצם דישאל, עצם הנשמה שלמעלה גם מבחי' היחידה:

נוסף על המדובר כמ"פ שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקיניו באה עי"ז שכאו"א מישראל מגלה ניצוץ משיח שבו, בחי' היחידה (כנ"ל*) – יש להוסיף ולתקן

בס"ד. משיח ש"פ תולדות, מבח"ח וער"ח כסלו – ע"ד כינוס השלוחים (שהתחיל בשבת זח).
א. רעם שבת-הויכח ויך אויך אן דער כנס פון די שלוחים (פון ארצות הברית). ובקשר דערמיט וועט מען רעדן כמה נקודות וועגן דער ענין והפקיד פון די שלוחים.
אויף צענדלין וויינען אלע אידן שלוחים-פון רעם אויבערשטן דורך רעם וואס ווי וויינען מקיים תוכ"כ, כמאמר"י¹ "חיו מכבדין את המצוות שהן שלוחי". האבן ווי אגן אגן דעם עליו פון שלוחו של אדם (העליון) כמותו, און ווי דער אלטער רביני איז מוסיף – כמותו (צדקתו) ממש.

צווישן אידן גופא וויינען אבער דא די וועלכע האבן זוכה געווען צו זיין שלוחים מיוחדים פון נשיא דורנו כ"ק מו"ח ארמור, אדער ע"י שלוחו ושליח עושה שליח וכו' – אויך הפצת היחידות בכלל, ובמיוחד – הפצת המעיינות הוצה.
האבן די שלוחים אין זיך די אלע עליונים וואס א שליח האבן אן שלוחו של אדם כמותו, ביז כמותו ממש פון נשיא דורנו וואס הנשיא הוא הכלל.
פון ווי געשריבן און געטרעט צו די שלוחים בארץ הקודש – ומושו או דאס איז אויך שייך צו די שלוחים וואס געטיינען ויך איצטער דא, און צו אלע שלוחים בכל העולם כולו – אז עס וויינען דא דריי דרגות ואומנים אין שלוחות: (א) דער מצענע השליח איז פון דעם משלה. (ב) דער אגב השליח (דרונגמא – ירו) מיט וועלכע ער איז מקיים שלוחותו אין אן רעם משלה. (ג) אן אגב מצענע השליח איז כמותו דהמשלה.
דערנאך איז דא נאך א פערטע דרגא: ניט דער שליח ווערט כמותו פון דעם משלה, נאר ער איז דער מצענע השליח, ווי דער רשב"א שרייבט (כמדובר כמ"פ, וכמ"פ בארובה) בנוגע צו דעם וואס מ'זאגט אויך אן עבד "מה שקנה עבד קנה רבו" – ס'איז ניט דער פירוש אז פריער איז דער עבד קונה אן זאך און דערנאך איז דאס רבו קונה פון אים, נאר רבו איז דאס פלכטמיליך קונה, ווארום דער עבד איז קיין מצענע ניט כמ"פ, נאר ער איז מצענע רבו. כמילא גלייך ווי דער זאך עבד באקומט דאך זאך, איז דאס רבו דאס קונה.
דער שליח דארף זאגן האבן דאך זיכריות ניט צו משנה ויין משליחותו, וואס עס טאקער ער איז פון משנה משליחותו ווערט ער אויס שליח און בשליח אויס מצענע המשלה, לאידן גיסא אבער – אויב ער איז מקיים שלוחותו כפי רצון המשלה, איז ער א שליח מיטן נאגנן ווקף, ביז און שלוחו של אדם כמותו ממש, ער איז ממש אן דער משלה אליין, ביז ווי דער פערטע דרגא הנ"ל, ובמילא האט ער כחה צו פאכן נאך א שליח א.א.וו. (וואס שליח עושה שליח) אויך דורכפירן די שלוחות פון הפצת היחידות והפצת המעיינות הוצה.
(די 5 און)

אגב ענין המושג אן אמת: ווסה יצא מן יעקב

(1) תניא רפ"ז.
(2) בתהלים מזמור פ"ט – שממנו באים למזמור צד"ק, השייך במיוחד לשנה זו, שנת הצד"ק.

* ס"ב בהשיחה - שה"ש תשנ"ב ח"א ע' 122.

המשלח הודיע שהכל כבר מוכן

בעמדנו בסיום כינוס השלוחים העולמי ב"בית משיח" – 770, הננו מביאים (בע' 14-15) צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ תולדות ה'תשד"מ – בקשר עם כינוס השלוחים העולמי שהי' אז (השיחה נדפסה בלקוטי שיחות חכ"ה ע' 340 ואילך. צילומים נדירים ממענות כ"ק אד"ש מה"מ לשאלות המניחים על שיחה זו התפרסמו כאן בגליון הקודם) **פענוח הצילום כפי שנדפס בלקו"ש שם לאחרי הגהה נוספת (הכתי"ק בא בהדגשה):**

א. דעם שבת* הויבט זיך אויך אן דער כנס פון די שלוחים (פון ארצות הברית). ובקשר דערמיט וועט מען רעדן כמה נקודות וועגן דעם ענין ותפקיד פון די שלוחים.

אלע אידן זיינען שלוחים** פון דעם אויבערשטן **בפרט** דורך דעם וואָס זיי זיינען מקיים תומ"צ, כמאחז"ל "היו מכבדין את המצוות שהן שלוחים". האָבן זיי דעם עילוי פון שלוחו של אדם (העליון) כמותו, און ווי דער אלטער רבי איז מוסיף (כמותו) **(דהמשלח)** ממש.

צווישן אידן גופא זיינען דאָ די וועלכע האָבן זוכה געווען צו זיין שלוחים מיוחדים פון נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, אָדער ע"י שלוחו ושליח עושה שליח וכו' – אויף הפצת היהדות בכלל, ובמיוחד – הפצת המעיינות חוצה.

האָבן די שלוחים אין זיך די אלע עילויים וואָס אַ שליח האָט: שלוחו של אדם כמותו, ביז כמותו ממש פון נשיא דורנו וואָס הנשיא הוא הכל.

און ווי געשריבן און גערעדט צו די שלוחים בארץ הקודש – ופשוט אַז דאָס איז אויך שייך צו די שלוחים וואָס געפינען זיך איצטער דאָ, און צו אלע שלוחים בכל העולם כולו – אַז עס זיינען דאָ דריי דרגות ואופנים אין שליחות: (א) די מעשה השליח איז דעם משלח'ס, (ב) דער אבר השליח (לדוגמא – ידו) מיט וועלכע ער איז מקיים שליחות איז דעם משלח'ס, (ג) כל מציאות השליח איז כמותו דהמשלח.

דערנאָך איז דאָ נאָך אַ פערטע דרגא [והיות אַז דער משלח איז נשיא דורנו ששמו "יוסף", וואָס הנהגתו איז געווען באופן פון "טוב עין הוא יבורך" – האָט ער זיכער אַריינגעגעבן אין דער שליחות אויך די פערטע (העכסטע) דרגא: ניט דער שליח ווערט כמותו פון דעם משלח, נאָר ער איז די מציאות המשלח אליין, ווי דער רשב"א שרייבט (כמדובר כמ"פ, וכמ"פ בארוכה) בנוגע צו דעם וואָס מ'זאָגט אויף אַן עבר "מה שקנה עבד קנה רבו" – ס'איז ניט

המשך הפענוח בסוף עמוד 15

המשיח, כלומר, לא רק בשעה שחושב ומדבר ועושה פעולות להביא המשיח, אלא עצם חיותו ("חייך") הוא להביא לימות המשיח.

ויש להוסיף בדיוק הלשון "להביא לימות המשיח" – "להביא" דייקא, ולא בלשון הרגיל "לרבות", ו"לימות המשיח" לשון רבים – שכאשר החיות דכאו"א מישראל הוא בענין המשיח הנ"ל, ה"ז מביא (בדרך ממילא) למעמד ומצב דימות המשיח, שהעצם דישראל יהי' בהתגלות בפועל ממש; ובזה גופא "לימות המשיח" לשון רבים, ד"ל שרומז על שתי התקופות הכלליות שבימות המשיח⁶, ורומז גם על כל ריבוי העליות שהיו בימות המשיח באופן של הליכה מחיל אל חיל עד אין קץ.

ובפרטיות יותר:

הענין ד"כל ימי חייך להביא לימות המשיח" מתבטא בכך שתיכף כשנייעור עצם הנשמה (שמתגלה עצם מציאותו ורק העצם) מרגיש **בנשימת** האויר ענינו של משיח' – **אויר של משיח** ובלשון חז"ל⁸ "רוחו של מלך המשיח".

ויש לומר ש"אויר (רוח) של משיח" הוא למעלה גם מ"אורו"⁹ של משיח¹⁰, כי **אור** של

(6) ראה לקו"ש חכ"ז ע' 198 ואילך. ועוד.

(7) וגם בעת השינה נושם האויר של משיח, אלא שאינו מרגיש זה, ולכן עיקר הענין ד"למען הזכור... כל ימי חייך להביא לימות המשיח" מתחיל **כשנייעור** משנתו (ועי"ז נפעל גם בעת השינה).

(8) ב"ר פ"ב, ד. פ"ח, א.

(9) חז"ל ג'לד, ב. נת' בלקוטי לוי"צ לחז"ל ע' ריט ואילך.

(10) כידוע ש"אויר" אותיות או"י, שהיו"ד הוא מקור ה"אור", וכפי שרואים במוחש שאור הנר הוא כשיש אויר סביב האור (ובלא אויר יכבה ולא יאיר כלל), היינו, שהאוייר הוא מקור האור (כמבואר בדרושי חנוכה (תו"א

שמוכרחים להשתמש בביטוי מסוים משתמשים בלשון "מצוי" (כנ"ל*), היינו ש"מצאתי דוד עבדי" קאי על העצם דנשמת משיח שלמעלה מתואר וגדר (למעלה גם מבחי' יחידה הכללית), שלכן נקרא בשם "מצוי" ("מצאתי"); ולאח"ז "בשמן קדשי משחתי", ש"שמן" מורה על בחי' היחידה הכללית שבנשמת משיח, שחודרת בכל עניניו, בדוגמת השמן שמפעפע בכל דבר³.

וענינו בעבודת כאו"א מישראל – שגם לפני שפועל בעצמו התגלות בחי' היחידה, ביטול והודאה והתמסרות להקב"ה [ועד שנמצא במעמד ומצב שאין לו להרהר בדברי תורה]⁴, ובדאי לא בחי' היחידה שבתורה פנימיות התורה] – ישנה עצם מציאותו, **עצם הנשמה**, ו"דיעה" זו (רק – שנייעור משנתו) פועלת ומביאה לכל עניני העבודה בפועל ממש כפי שחודרים **בהתגלות** דעצם הנשמה, וזהו אמיתת הענין דביאת המשיח, שהעצם דישראל הוא בהתגלות בפועל ממש (כנ"ל).

ב. ויש לומר שענין זה מרומז בלשון חז"ל "כל ימי חייך להביא לימות המשיח":

"כל ימי חייך" – פירושו בכל רגע ורגע שהאדם חי, הן ביום והן בלילה, הן ער והן ישן, שגם אז הוא חי ע"י נשימת האויר ("כל הנשמה תהלל י-ה", "על כל נשימה ונשימה שאדם נושם כו"⁵) שמוכרח להיות בכל רגע ורגע (משא"כ אכילה ושתיה), ו"כל ימי חייך להביא לימות המשיח" – פירושו שהחיות שלו (בכל רגע ורגע) הוא בהבאת ימות

(3) ראה חולין צז, רע"א. שו"ע יו"ד סק"ה ס"ה.

(4) ראה שו"ע אדה"א או"ח (מהדו"ת) ס"א ס"ו.

(5) תהלים בסופו. ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לז.

(* שרומז גם על היוד שבנפש האדם, יו"ד עקב, נקודת היהדות, בחי' היחידה, ועד לעצם הנפש שלמעלה גם מבחי' היחידה.

(* ס"ה בהשיחה - סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 126.

(* ס"ס בהשיחה - ט ע"ג 129.

(* בשיעור החומש שלו מתחיל: **ושלח יצחק** (** ראה לקו"ת ר"פ ויקרא. את יעקב גו'.

לא ביררו באיזה תנאים מותר החילוף ובאיזה תנאים אסור

במקום ההצהיר ולהכריז בגלוי לעיני כל העמים על זכותם ובעלותם הבלעדית של בני-ישראל על כל חלקי ארץ ישראל (כולל החלקים שצריכים לקבל, בדרכי נועם ובדרכי שלום), בגלל הבטחתו של הקב"ה, **בורא העולם ומנהיגו**, ליהודי הראשון, אברהם אבינו, בברית בין הבתרים, "לזרעך נתתי את הארץ הזאת"⁵, כל עשר אומות – ממשיכים כמה-וכמה מהראשים בניסיונות בלתי-פוסקים למסור חלקים מארץ ישראל, כאשר הדאגה היא רק למצוא את הנוסחה המתאימה, כדי שמסירת השטחים לא תתפרש כהתקפות מוחלטת וכסטירת לחי מצלצלת.

המצב הבטחוני בארץ-ישראל הולך ומתדרדר באופן מבהיל – עד שיש מקומות מקומות שנמצאים שם בסכנת נפשות ממש!

הורגים יהודים בפועל רחמנא-ליצלן, בשעה שכמה מאלה שתפקידם הדבר, לא עושים די כדי לתפוש את המחבלים, כנראה משום שכאשר יתפסו אותם ויצטרכו לטפל בהם, תעמוד בפניהם הבעיה של "מה יאמרו הגויים", והצורך להצטייר בעיני העולם כ"**אנשי-שלום**".

גם כאשר כבר תפסו מחבלים והושיבו אותם בבית-כלא – הרי כעבור זמן החליפו מאות רבות מהם תמורת כמה יהודים בודדים.

מבחינה הלכתית – יתכן שיש מקום לדבר, שכן סוף סוף, מהשבויים דבני-ישראל, כל אחד מהם הוא "עולם מלא"⁶ [לא רק "חשוב", אלא גם "מלא"]. אבל, אלו שהחליטו על שחרור מאות המחבלים – לא ביררו באיזה תנאים מותר החילוף, ובאיזה תנאים אסור ומושלל **אפילו מבחינת בטחוניות**, וכמפורסם שכמה מהמחבלים שהוחלפו – נתפסו בפעולות חבלנות על ידיהם עצמם.

ועל-דרך-זה בנוגע לשאר ענינים שבהם באה לידי ביטוי התגברות צד השמאל, כאשר ההנהגה היא היפך התורה, מתוך הצהרה שזוהי "מדינת חוק" ולא "מדינת הלכה"!

הקב"ה – מתאים לו לקבוע את ה"הלכה" שתהיה "**חוקיו**" ו"**משפטייו**" (מה שהוא עושה)⁷, אבל הם – "נבחרו העם" – אין זה לפי כבודם לקבוע "חוק" על-פי "הלכה"!
(משחת ש"פ וישב, תשמ"ח - בלתי מוגה)

(5) לך לך טו, יח. סנהדרין פ"ב ה"ג. וראה רמב"ם הל' רוצח ושנ"פ ספ"א.
(6) סנהדרין לז, א – במשנה. וש"נ. רמב"ם הל' (7) ראה שמו"ר פ"ל, ט.

מוקדש לז"ג הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי** רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" ולעילוי נשמת ר' **יצחק** ב"ר **יחזקאל** ע"ה **בן זכרי** – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג יח"ד שיתקף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, כנאולה האמיתית והשלימה

משיח מורה על **ההתגלות** דמשיח ע"י **פעולותיו** (כמו "ילחם מלחמות ה'" עד ש"צח"¹¹, וכיו"ב), משא"כ **אור** של משיח מורה על **העצם** (חיות) דמשיח, כלומר התגלות **מציאותו** (מציאות שקיימת גם לפני¹² למלכות¹²) בתור מלך המשיח, ולאחרי התגלות **מציאותו** (**אור** שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה ההתגלות לעיני כל ע"י **פעולותיו** אור של משיח).

ועפ"ז מובן שעיקר החידוש דביאת המשיח הוא בהתגלות **מציאותו** ("**מצאתי** דוד עבדי"), כי, כל פרטי הענינים שלאח"ז (התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו לגאול את ישראל, וכל הענינים דימות המשיח), באים **כתוצאה והסתעפות** מהתגלות מציאותו, **וכלולים בה**, כשם שמולד הלבנה כולל התגלות אורה באופן של הוספה מרגע לרגע עד למילוי ושלימות הלבנה.

ויומתק בדיוק הלשון "כל ימי חיך להביא לימות המשיח" – שהחיות ("חיך") כשנתגלתה מציאותו **מביאה** (בדרך ממילא) **לימות המשיח**, כיון שמציאותו (חיותו) כוללת כל פרטי הענינים דימות המשיח, שכולם כלולים בהתגלות עצם מציאותו (מולד הלבנה).

ג. ונוגע לפועל – "המעשה הוא העיקר"¹³:

כיון שכבר הי' מולד הלבנה ("שהם עתידים להתחדש כמותה") בראש חודש כסלו

מקץ מב, ג. וראה גם ספר הערכים חב"ד (כרך ב) מע' אורי. וש"נ).

(11) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.
(12) "מאותן הבאים מבני דוד ועדיין הי' להם ממשלה גם בגלות . . . כגון רבינו הקדוש" (חד"ג מהרש"א לסנהדרין צח, ב).
(13) אבות פ"א מ"ז.

"ראש חודש של גאולה", חודש השלישי (שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי) דשנת ה'תשנ"ב (הי' תהא שנת נפלאות בה, בכל מכל כל) – צריך כאו"א מישראל להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהדגשת הענין ד"כל ימי חיך להביא לימות המשיח", עי"ז שכל מציאותו, תיכף כשניעור משנתו, חדורה בהחיות דמשיח (שזוהי עצם מציאותו של כאו"א מישראל, משיח שבו) שמביאה לימות המשיח.

וענין זה יכול וצריך להיות גם ברגע זה – ע"י התעוררות מחודשת בתוקף מחודש **דעצם הנשמה** (ע"ד נייעור משנתו) "להביא לימות המשיח", עי"ז שמוסיף עוד "מצוה אחת" כדי להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות ולהביא לו ולהם תשועה והצלה¹⁴.

וכל זה – לאו דוקא בענינים נעלים הקשורים עם בחי' היחידה, כמו לימוד והפצת תורת החסידות, יחידה שבתורה, אלא גם (ובעיקר) בענינים פשוטים, כמו נתינת צרכיו הגשמיים של יהודי, הקשורים עם עצם מציאותו (נשמה בגוף¹⁵), כולל ובמיוחד הצרכים הנוספים דחודש כסלו, בימי חנוכה, "ימי **שמחה** והלל"¹⁶, שמוסיפים בסעודות של שמחה¹⁷, כולל גם המנהג דנתינת מעות חנוכה (כפי שנהגו רבותינו נשיאינו¹⁸), ולפנ"ז בסעודות והתוועדויות של שמחה דימי הגאולה יו"ד וי"ט כסלו.

(14) קידושין מ, רע"ב. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.
(15) גוף גשמי שהתהוותו מ"מהותו ועצמותו . . . (ש)הוא לבדו בכוחו ויכולתו לברוא יש מאין" (תניא אגה"ק ס"ב), ובו דווקא היא בחירת העצמות (ראה תניא פמ"ט. סה"ש תורת שלום ע' 120 ואילך).
(16) רמב"ם הל' חנוכה פ"ג ה"ג.
(17) ראה לקו"ש ח"י ע' 142 ואילך. וש"נ.
(18) "היום יום" כ"ח כסלו. וראה לקוטי לוי"צ אגרות-קודש ע' שנח.

אם היו מגרשים בתחילה את המחבלים לא היו מגיעים כעת לחילופי השבויים

היתה אפשרות לגרש את כל המחבלים מלבנון (לתת להם לנסוע לאג'ירי' או למקום אחר - לא נפקא-מינה להיכן, העיקר לגרשם ממקום שבו הם יכולים להזיק ליהודים), ועי"ז להגן על ארץ ישראל. וארצות הברית הסכימה לכך, כמדובר פעם¹ שנשיא ארה"ב אמר להם אז בפירוש שהוא נוסע מארצות הברית למשך זמן, ובמילא תסיימו את הענין בלבנון. אעפ"כ בגלל רגש-הנחיתות ("אַרְאֲפַגְעֵאֲלִנְקִיִּיט") בפני הגויים וכל הקשור להם, היו אז כמה שלא הרשו לסיים זאת, ונשארו לעמוד ליד העיר בירות תחת היריות של אש"ף!

ועקב כך נמשך הדבר עד היום הזה, וגרם למאות קרבנות חפים מפשע, לא מדברים רק על קרבנות יהודים, אלא גם (להבדיל) גויים חפים מפשע - ילדים נהרגים...

ואין הפירוש שלא סיימו שם את הענין וחזרו לארץ ישראל - אלא הענין נשאר תקוע באמצע: לא מגרשים את כל המחבלים מלבנון וגם לא (משאירים שם את המחבלים ו)יוציאים מלבנון בחזרה לארץ ישראל, אלא "פוסח² על שני הסעיפים!" וכידוע³ ש"פוסח על שני הסעיפים" הוא הדבר הגרוע ביותר, כפי שאירע עם אליהו הנביא⁴ שנתן לבני ישראל שני בירות - לא רק את הברירה ד"אם ה' האלקים לכו אחריו"², אלא גם את הברירה ההפוכה, מכיון שאז יש לכל-הפחות תקוה שיעשו תשובה, משא"כ זה ש"פוסח על שני הסעיפים" אי אפשר להסתדר איתו כי לא יודעים היכן הוא אוחז!

- לא מדברים כאן על כך שהחליפו עכשיו אלפי גוים בכדי לקבל שש יהודים (שבוים), זהו רק מסובב מכך שקודם לכן לא סיימו את הענין כדבעי. אם מלכתחילה היו מסיימים הכל, לא היו מגיעים לזה. אך כיון שלא סיימו, זה גרם לכל הענינים הבלתי רצויים שבאים בהמשך לזה.

והרי זה תחלתו ברצון וסופו באונס: בתחילה לא סיימו לגמרי לגרש את המחבלים "ברצון" - ועתה זה גורם "באונס" לכל מיני תוצאות... (תרגום חפשי משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה, מברכים-החודש טבת ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

ד. ויה"ר והוא העיקר - שבתחלת חודש כסלו, חודש הגאולה, תבוא בפועל ובגילוי הגאולה האמיתית והשלימה, התחלת הגאולה ושלמותה, ע"י משיח צדקנו - "עמוד מלך מבית דוד כו", עד ש"יתקן את העולם לעבוד את ה' ביחד, שנאמר¹⁹ אז אהפוך אל עמים גו' לעבדו שכם אחד"¹¹.

וכמרומו גם בסיום וחותרם ההפטרות דשבוע שעבר ובהתחלת פרשת השבוע:

ההפטרות דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם"²⁰ - נצחיות מלכות דוד שנמשכה במלכות שלמה, ששלמותה ע"י המלך המשיח שהוא "מבית דוד ומזרע שלמה"²¹ - שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח.

ועי"ז ולאח"ז באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו' - כמרומו בהתחלת פרשת השבוע: "ואלה תולדות יצחק" - שהלידה ("תולדות") דמלך המשיח (התגלות מציאותו)

(19) צפני' ג, ט.

(20) מלכים-א א, לא.

(21) סהמ"צ להרמב"ם מל"ת ש"ס"ב. פיה"מ סנהדרין ר"פ חלק יסוד ה"ב. אגרת תימן.

היא באופן גלוי לעין כל ("ואלה"²²), עד ש"כל השומע יצחק לוי"²³ ("יצחק"²⁴, ולא עוד אלא שפועל גם על אוה"ע²⁵, הן הברור דלבן (בפרשת ויצא) והן הברור דעשו (בפרשת וישלח), "עד אשר אבוא אל אדוני שעירה"²⁶, "בימי המשיח, שנאמר²⁷ ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"²⁸ - תיכף ומיד ממש. ■

(22) ובפרטיות יותר: לא רק "אלה", אלא "ואלה" (בתוספת וא"ו*), "מוסיף על הראשונות", וע"ד מ"ש בהמשך הפרשה (כז, כח ובפרש"י) "ויתן", "יתן ויחזור ויתן".

(23) וירא כא, ו.

(24) ולהעיר שלעתידי לבוא יאמרו ליצחק דוקא "כי אתה אבינו" (ישעי' סג, טז. שבת פט, ב. וראה תו"א פרשתנו יז, ג. תו"ח שם ד, ד ואילך. ועוד).

(25) להעיר ש"תולדות יצחק" הם "יעקב ועשו האמורים בפרשה" (פרש"י ריש פרשתנו).

(26) וישלח לג, יד.

(27) עובדי' בסופו.

(28) פרש"י וישלח שם.

(* ולהעיר מהשיכות דאות וא"ז להגאולה - חטשה ואי"ן ד"יעקוב" (פרש"י בזוקותי ס, מב).

המשך פענוח הכתי"ק מסוף עמוד 15:

וואָרום "איני מבקש כו' אלא לפי כחן", האָט מען אים זיכער געגעבן די כחות אויף דורכפירן די שליחות בשלימותה, מכוון זיין לרצון המשלח, כאָטש אַז מ'איז אַ נשמה בגוף. ואדרבה: דער משלח האָט אויסגעקליבן ניט אַ מלאך אויף טאָן די שליחות, נאָר דעם איד דוקא און ווי ער איז אַ נשמה בגוף - במילא האָט ער זיכער באַוואַרענט אַז ער זאָל האָבן די כחות צו דורכפירן די שליחות, צו מכוון זיין לרצון המשלח בשלימותו ובמילואו, ביז אין אַן אופן פון "כדבעי לי' למיעבד", און - בהרחבה.

און ווי נשיא דורנו (המשלח) האָט געזאָגט אַז עס דאַרף נאָר זיין דער "עמדו הכן כולכם", וואָרום ס'איז שוין מוכן. וכאמור, פירן זיך באופן פון "תמים תהי' עם ה' אלקיך" - האָט מען די אַלע ברכות והצלחה און ווינטשעוואַניעס (בלשון העולם).

(1) שיחת כ"ב סיון תשמ"ג סט"ז ואילך (בהנחה ש"ל במומו ע"י "ועד הנחות התמימים").
(2) ל' הכתוב - מ"א יח, כא.
(3) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 183 ואילך.
(4) מ"א קאפיטל הנ"ל.

הגיע הזמן להתעורר מהאדישות והתרדמה ולזרוק את עצמו בעבודה דהפצת המעיינות חוצה

כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, נעשה סדר שלכל לראש צריכים לארגן אסיפה, ובאסיפה זו יחליטו שצריכים לארגן עוד אסיפה וכו'... – אין זמן לאסיפות, "משיח צדקנו שטייט הינטערן וואנט"... "הנה זה עומד אחר כתלנו"¹, ובמילא, צריכים להשלים את העבודה דהפצת המעיינות חוצה בפועל ממש, "כל יומא ויומא עביד עבידת"², ובמקום זה – עושים "אסיפות"...

[. .] כיצד יכולים לשבת בשלוח – כאשר יודעים שישנו פס"ד ברמב"ם³ שהעולם כולו שקול, וע"י "מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה!"... כלומר, לא זו בלבד שביכלתו לפעול איזה תיקון בעולם, אלא ביכלתו לגרום "תשועה והצלה" לכל העולם! וכיצד יכולים "להתנפח" ולהמתין ל"כיבודים" – כאשר יודעים שמדובר אודות יהודי שנמצא במצב של פיקוח-נפש, שאז צריך אפילו "כהן-גדול" להפסיק באמצע עבודת יום הקדוש בקודש הקדשים, ולצאת לפנות גל של אבנים, אפילו על הספק וספק ספיקא⁴ – שמא יוכל להציל יהודי שנמצא שם!!

יעשה כאו"א חשבון צדק בנפשו: כמה "נרות האיר" הדלקת בערב שבת זה, וכמה "נרות להאיר" הדלקת ביום שלפנ"ז!?!...

הגיע הזמן להתעורר מהאדישות והתרדמה – כלשון הרמב"ם³: "עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם", ולזרוק את עצמו ("אַרײנוואַרפֿן זיך") מתוך מסירה ונתינה בעבודה דהפצת המעיינות חוצה.

(משיחת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(1) שה"ש ב, ט. וראה "קול קורא" שנדפס ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א. אגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ה ע' שסז. ועוד.
(2) זח"ג צד, רע"ב.
(3) הל' תשובה פ"ג ה"ד.
(4) יומא פג, א – במשנה. רמב"ם הל' שבת פ"ב ה"ח. טוש"ע ואדה"ז או"ח סשכ"ט ס"ג.

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנציק נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר הצות היום – ה'תשס"ב יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

סימן נוסף שנמצאים אנו ברגעים האחרונים דעקבתא דמשיחא

[. .] ההדגשה דבירור העולם בתקופתנו זו כהכנה לימות המשיח, היא (לא רק באופן ד"אמורים בפרשה", בתורה, אלא גם) באופן הנראה בגלוי במצב העולם כולו¹ בימינו אלה. ובהקדמה:

ישנם התמהים על המדובר בתקופה האחרונה שעומדים אנו בסוף זמן הגלות, עקבתא דמשיחא, ושואלים: היכן רואים זאת? הרי עולם כמנהגו מידי שנה בשנה כרגיל נוהג? – ולפלא הכי גדול שאינם מתבוננים בהמאורעות שמתרחשים בעולם, מאורעות הגלויים ומפורסמים!

בתקופה האחרונה (החל משנים הכי אחרונות, ומוסיף והולך מזמן לזמן) מתרחשים ברחבי העולם מהפיכות קיצוניות, מן הקצה אל הקצה, ובחסדי ה' מתרחשים מהפיכות אלה בשקט, כלומר, ללא מלחמות ושפיכות-דמים, רחמנא ליצלן, עד כדי כך, שחיי היום-יום (בעניני המסחר וכיו"ב) ממשיכים להתנהל ע"ד הרגיל, כאילו עולם כמנהגו נוהג, למרות שמתרחשת מהפיכה קיצונית בהנהגת המדינה כולה, אלא שהיא מהפיכה פנימית, בדרכי פוליטיקא מדינית:

לכל לראש ומתחיל ממדינת רוסיא (המדינה שממנה בא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו יחד עם תלמידיו ושלוחיו), אשר, לאחרי תקופה של שבעים שנות משטר תקיף ואימתני שהפיל חיתתו על כל תושבי המדינה, עד שאפילו עובר התבטאות של ביקורת על המשטר היו עונשים להשלח לארץ גזירה (סיביר וכיו"ב) – נעשה לפתע, בפרק זמן קצר ביותר, שינוי קיצוני (ע"י העומדים בראש הנהגת המדינה) במשטר המדינה, ומתפשט גם בשאר מדינות דוגמתן.

ועד"ז במדינת סין – שבתקופה האחרונה מתרחשת מהפיכה בהנהגת המדינה בפנים וגם בנוגע לקשר ויחס עם שאר מדינות העולם, וכיו"ב, וכן במדינת הודו – שבפרק זמן קצר יחסית הוחלפו ראשי השלטון ששלט במשך תקופה ארוכה, ועד"ז מהפיכות קיצוניות בעוד כמה מדינות ברחבי העולם, ועד ל"איי הים", אשר, אין צורך לפרט ולהאריך, כיון שהדברים ידועים ומפורסמים.

והמדובר אודות מהפיכות במדינות כאלו שיש בהם ריבוי עצום של בני-אדם, כלומר, מהפיכות בממשלות ומשטרים שמנהיגים בליוני אנשים בכל רחבי העולם, ועד לרוב האנשים שבכל העולם!

(1) ע"ז ש'נשתלשל מהתורה – "אסתכל באורייתא וברא עלמא" (זח"ב קסא, רע"ב). ולהעיר גם מהמשך המאמר – "בר נש אשתל באורייתא ומקיים עלמא", שנעשה ע"י עבודתם של ישראל, כדלקמן בפנים.

שייכות פרשת תולדות להגאולה

יום השבת בכלל שייך לגאולה – "שבת ומנוחה לחיי העולמים"¹, ועד"ז פ' תולדות – התחלת הפרשה היא "אלה תולדות יצחק", לשון גילוי כמו "מראה באצבעו ואומר זה"² וכפירוש רש"י – "הקב"ה צר קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם והעידו הכל אברהם הוליד את יצחק" (וכמבואר במאחז"ל³ שהדמיון בין אברהם ויצחק הי' כל כך גלוי ("אלה") עד שהיו צריכים סימן להבדיל ביניהם), ועד"ז בהמשך הפרשה ("תולדות" והפרטים שבגילוי ד"אלה") "ויתן לך", "יתן ויחזור ויתן" – שגם זה מורה על המשכה וגילוי נעלים ביותר (כבר מתחילתם (כמובן מזה שהתחלה היא בהוספה ד"ויתן", כנ"ל), ובפרט שבפסוק זה מתחיל חלק מיוחד בפרשה בקריאת התורה וכו') כמדובר בזה כמ"פ בארוכה ומבואר בפרטיות הן בדרושי חסידות והן בספרי נגלה השייכים לפסוק זה.

ויהי רצון שכן יהי' בפועל ממש, שכן, כשם שנס אמיתי הוא דוקא כאשר איננו נשאר בהעלם אלא נראה ונרגש בגלוי, עד"ז בנוגע לגאולה שצריכה לבוא בפועל ממש, באופן גלוי וניכר עד כדי כך שאפשר להכיר בו בחוש המישוש.

וכסיפור נשיא דורנו⁴ אודות הרביים שלפניו (ולהעיר על הפלא אשר, אע"פ שלא הי' נוהג לספר הכל אודותם, הנה דוקא סיפור זה סיפר וגילה וציוה לפרסם כו') שפעם באו לתבוע מאת אדמו"ר הזקן, ולנוסח אחר מאת אדמו"ר הצמח צדק, שכבר כלו כל הקיצין ועדיין לא באה הגאולה וענה שכיון שהפצת המעיינות חוצה והחסידות של הרביים היא כבר באופן כזה שהמעיינות הם בגלוי, ההפצה היא בגלוי והגיעה עד לחוצה בגלוי – הרי כבר ישנו ענין של גאולה, אבל השיבו על זה שצריכים את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל.

כלומר, שהעיקר הוא גאולה כפשוטה דוקא ואי אפשר להחליף זאת אפילו ע"י ענין נעלה כל כך כהפצת המעיינות חוצה, ולא די אפילו בהפצת המעיינות כפי שנתפשטה בימי אדמו"ר הזקן ביחס להפצה בימי הבעש"ט והמגיד – הנהגה שהתחילה בעיקר ב"ט כסלו⁵ (והרי עומדים בר"ח כסלו שכולל כל עניני החודש ועאכו"כ יום עיקרי כל כך שהוא עצמו נעשה "ראש השנה" על כל השנה כולה ועאכו"כ ביחס ליום ר"ח) ואעפ"כ מוכרחים גאולה בפועל דוקא, כנ"ל.

(משיחת ליל אדר"ח כסלו ה'תשנ"ג - בלתי מוגה)

- 1) תמיד בסופה. (4) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ח"ח ס"ע 490 ואילך. ועוד.
- 2) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.
- 3) ב"מ פז, א.
- 4) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ח"ח ס"ע 490 ואילך. ועוד.
- 5) סה"ש תו"ש ס"ע 112 ואילך.

המדור מוקדש לעיני אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס י"ה"ר שיתקף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

וה"נס" שבדבר – ולפלא הכי גדול שלא שמים לב לכל זה, "אין בעל הנס מכיר בנסו"² – שמהפכות קיצוניות, שיש להם השפעה ישירה על רוב העולם, מתרחשות בשקט ובמנוחה, דבר שאין לו אחר ורע בתולדות האנושיות כולה:

מהפיכות במשטר ושלטון של מדינות היו מלווים תמיד במלחמות עקובות דם שהתנהלו במשך תקופה ארוכה, שיבשו את מהלך החיים, הביאו הרס וחורבן ר"ל. ואין צורך להרחיק לכת ולחפש בדברי ימי העולם בדורות שלפנ"ז, כיון שראינו בדורנו זה את החורבן הנורא במלחמת העולם השני', לא תקום פעמיים צרה.

ואילו בימינו אלה, מתרחשים מהפכות קיצוניות גדולות יותר, ברוב העולם, ובחסידי ה', ה"ז ללא מלחמות ללא שפיכות דמים, ח"ו, אלא מתוך שקט ומנוחה.

ויש להוסיף, שמהפכות בעולם בימינו אלה רואים (לא רק ביחס להנהגת בני-אדם, אלא) גם ביחס לשאר הנבראים שבעולם, חי צומח ודומם – רעידות אדמה שאירעו בתקופה האחרונה, בפרק זמן קצר, ונמשכות גם עתה במקומות שונים בעולם (גם במדינה זו), ובחסידי ה', הקרבנות היו במספר קטן, ובפרט ביחס למקרים דומים שאירעו בתקופות שלפנ"ז.

וביאור השייכות דכהנ"ל לבנ"י – (דלכאורה, מאורעות שמתרחשים במהלכי הפוליטיקה ברחבי העולם (ללא קשר ישיר לבנ"י)³ אינם מענינם של בנ"י, שתפקידם לעסוק בלימוד התורה וקיום המצוות) – בכמה פרטים:

א) הכרת גדלות הא-ל ונתינת שבח והודי' על גודל חסדיו – שכן, נוסף לגדלות הא-ל שנראית בהנהגת הטבע, כמ"ש "השמים מספרים כבוד א-ל גו"⁴, "כי אראה שמך מעשה אצבעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת"⁵, מודגשת יותר גדלות הא-ל בהנהגה נסית, כבנדוד"ד, שמהפיכות קיצוניות ברחבי העולם מתרחשות בשקט ומנוחה, נס גדול שאינו אלא בכחו של הקב"ה ה"כל יכול!" ועל כך יש להודות להקב"ה על גודל החסד שבדבר, במכ"ש וק"ו מנתינת שבח והודי' על הנהגת הטבע מידי יום ביומו⁶.

ב) הוספה באמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו, "אחכה לו בכל יום שיבוא" – שכן, מהפכות בעולם הם מהסימנים שהובאו במדרשי חז"ל על התקופה דעקבתא דמשיחא⁷, וכשרואים מהפכות גדולות בימינו אלה, ה"ז סימן נוסף שנמצאים אנו ברגעים האחרונים דעקבתא דמשיחא, ותיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ תולדות, ד' כסלו ה'תשנ"ג - מוגה)

- 2) נדה לא, א.
- 3) מלבד העובדה שבכמה מדינות נעשה קל יותר לקיים תומ"צ.
- 4) תהלים יט, ב.
- 5) שם ח, ד.
- 6) ופשוט, שהתעסקות בלימוד התורה וקיום המצוות אינה גורעת כלל בהתבוננות בגדלות הא-ל.
- 7) ולדוגמא: "אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו צפה לרגלו של משיח" (ב"ר פמ"ב, ד). "שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה כו" (פסיקתא רבתי פסקא קומי אורי). והרי תוכן ד"מלכיות מתגרות" הוא מהפכות בעולם, אלא, שבחסידי ה' "התגרות" היא מתוך שקט ומנוחה.